

AGLAIA

Celebrar l'esplendor de la realitat

dijous, 16 de febrer de 2023
Sobre el diàleg

Morris Louis 1960

"L'aprenentatge és inherent a la condició humana. Aprendre vol dir

iniciació, començar sempre de nou, superar les clausures asfixiants i els horitzons sense perspectiva; assumir que l'experiència sempre és deficient, emmarcada en un espai/temps concret que hem de saber interpretar. Es tracta de descobrir el sentit en el trajecte, d'ajudar a superar les sorpreses de l'itinerari a través de la interrogació, la curiositat, l'admiració... Es tracta d'aprendre a contextualitzar, a fer significativa cada nova dada en altres esquemes mentals; adonar-se de la provisionalitat, l'ambigüitat i la vulnerabilitat, reconèixer-se com a pelegrins, disposats a versionar, readaptar, rellegir, reconstruir, perquè en cap dimensió de la condició humana no som realment autosuficients. Dominar l'art del diàleg amb els altres i del testimoniatge davant dels altres.

Som radicalment conservadors, i això significa que l'altre no és simplement un interlocutor sinó també algú que altera la tranquil·litat del jo, algú que presenta un reflex insospitat de nosaltres. No hi ha diàleg sense capacitat d'autotranscendència,

sense la disposició a traspassar fronteres i anar més enllà endinsant-se en un territori desconegut. No hi ha veritable existència humana sense obertura a l'exterior ja que l'aïllament condemna a la paràlisi. Per això resulta tan suggerent la metàfora de la porositat: respecta la distinció entre exterioritat/interioritat (...) però desdibuixa la importància de la frontera perquè la difumina. La imatge no és la de la pintura que se superposa al mur sinó la del vernís que impregna la fusta. No hi ha espiritualitat, ni diàleg, sense aquesta disposició a la impregnació, a incorporar alguna cosa de l'altre en l'interior d'un mateix. No es tracta de ser tolerants o d'acceptar la coexistència, sinó d'una autèntica transformació, d'una conversió. És una obertura que busca la comunió, el desig d'avançar plegats dirigits per quelcom que ens supera. Construïm la nostra identitat aprenent a sortir dels camins esmolats i estant atents a les situacions de l'entorn per detectar-hi noves possibilitats. Per això el diàleg és altament educatiu ja que

ens força a considerar alhora les continuïtats i les discontinuïtats, les conservacions i les innovacions, la quotidianitat i la sorpresa."

"El diàleg és també el lloc de la revelació en el sentit que la veu dels altres desperta en el nostre interior ressons que havien quedat adormits. El diàleg convida a un retorn crític sobre la pròpia tradició, a un treball de memòria conduït amb honestedat i rigor enfront del monòleg a vegades satisfet, a vegades agressiu però sempre autojustificatiu."

Francesc-Xavier Marín a *De l'alteritat al proïsme* dins de *Emparaular el món*, Fragmenta Editorial, Barcelona 2011, pp. 102-103 i 104.

Etiquetes de comentaris: Humanisme, Religions, Textos de referència

Cap comentari: